

PROSINEC 2023,
LEDEN, ÚNOR 2024

Zpravodaj farnosti Panny Marie Královny a sv. Jiljí v Třeboni

Číslo 20

Prosinec 2023, leden, únor 2024

SVĚTLO SVĚTA

V adventní době k nám zaznívá slovo Boží skrze proroka Izaiáše, který říká, že lid, který chodí ve tmě, uvidí veliké světlo ... (srov. Iz 9,1). Křesťané v tomto světě od počátku poznávali Krista. Svatý Jan evangelista a apoštol o něm také tak mluví (srov. J 1,4 – 9). Dokonce sám Pán Ježíš říká o sobě, že je světlo světa (srov. J 3, 19-21 a 8,12). Ti, kdo milují tmu, se od tohoto světla odvraceli a odvracejí. Ti, kdo světlo nepoznali, ti ho nehledají. Ve tmě a šeru se totiž uplatní lež a polopravda ...

A my? Máme-li raději šero a tmu, odpovězme si upřímně proč. Ale pokud jsme dnes o vánocích přišli ke Světlu, máme důvod k veliké radosti. **Protože před dvěma tisíci lety se v Betlémě narodil Spasitel Kristus Pán. Světlo světa. Světlo našeho života.** Za ty dva tisíce let mnozí lidé už v tomto světě chodili. A chodíme-li v něm také, jsme rádi, že ozařuje náš život. Víme totiž, že toto světlo nehasne, protože už nepodléhá ani lidské moci, ani času, ale ani smrti. Ježíš umřel a vstal slavně mrtvých. Jeho příchod má jediný cíl: přinést nebe na zemi, ukázat lidem, že to, co je lidské a všední, může být současně Boží, tedy veliké a nesmrtelné.

Lidé vždycky žíznilo a hledali pravdu. A díváme-li se zpátky do naší historie, kultury, kolik lidí už pravdu přiblížilo! A přece zůstává často tak vzdálená. **Pravda je měřítko a člověk je poměřován. Ve styku člověka s člověkem se pozná, jakou má pravda hodnotu, jak vysoko si pravdu cení ...**

Abychom našli ve svém životě pravdu věčnou, která je i věčnou hodnotou, musíme najít sami v sobě věčného Boha, konkrétní ideál všeho dobrého a krásného. Přeji vám všem i sobě, aby tato pravda – světlo Krista Spasitele – vzešla v životech nás všech.

P. Martin

BETLÉMSKÉ SVĚTLO

Na Štědrý den 24. 12. 2023 budou skauti Betlémské světlo v Třeboni rozdávat od 10 do 12 hodin v kapli sv. Jana Nepomuckého na Kopečku a u vánočního stromu na Masarykově náměstí. Poté bude přemístěno do kostela P. M. Královny a sv. Jiljí, kde bude hořet během vánočních svátků. Pro přenos doporučujeme lucerničku krytou proti větru.

Wanydlaci

ROZPIS BOHOSLUŽEB VE FARNOSTECH SPRAVOVANÝCH Z TŘEBONĚ

(platné od 4. 9. 2023)

Farnost	Neděle	Všední dny
Třeboň	9.30	Út, St, Čt, Pá 18.30 So 9.00 (1.)
Stráž nad Nežárkou	8.00	
Majdalena	11.00*	
Chlum u Třeboně	11.00**	

*Mše svatá pouze jednou za 14 dní: * sudý týden ** lichý týden*

FARNÍ KALENDÁŘ, WEBOVÉ STRÁNKY RKF TŘEBONĚ

Pravidelné události

Středa - Adorace Nejsvětější svátosti vždy od 17.30

První pátek v měsíci - v 17.30 prvopáteční adorace s litaniami k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

První sobota v měsíci - v 9.00 Mariánská mše svatá

Druhý čtvrtek v měsíci - mše sv. za Mobilní hospic sv. Kleofáše

Před každou mší svatou modlitba růžence.

V adventní době budou vždy ve středu ráno v 6.45 hod. RORÁTY. Večerní mše už tyto středy nebude.

Další oznámení a informace

Příležitost ke svátosti smíření je před každou mší svatou v týdnu.

Svátosti křtu, manželství, pomazání nemocných, po domluvě s duchovním správcem.

Webové stránky farnosti Třeboň: <https://trebon.farnost.cz/>

VÁNOČNÍ SVÁTKY 2023 - ROZPIS BOHOSLUŽEB

Sobota 23. 12.	Třeboň	18.30 hod. - 4. neděle adventní
Neděle 24. 12.	Stráž nad Než. Majdalena	8.00 hod. - 4. neděle adventní 16.00 hod. - Vigilie Slavnosti Narození Páně
	Třeboň	22.00 hod. - Vigilie Slavnosti Narození Páně (Půlnoční mše sv.)
Pondělí 25. 12.	Stráž nad Než. Třeboň Chlum u Třeboně	8.00 hod. - Slavnost Narození Páně 9.30 hod. - Slavnost Narození Páně 11.00 hod. - Slavnost Narození Páně
Úterý 26. 12.	Třeboň	9.30 hod. - Slavnost sv. Štěpána, prvomučedníka
Neděle 31. 12.	Stráž nad Než. Třeboň Majdalena	8.00 hod. - Svátek Svaté rodiny 9.30 hod. - Svátek Svaté rodiny 11.00 hod. - Svátek Svaté rodiny
Pondělí 1. 1.	Stráž nad Než. Třeboň Chlum u Třeboně	8.00 hod. - Slavnost Matky Boží Panny Marie 9.30 hod. - Slavnost Matky Boží Panny Marie 11.00 hod. - Slavnost Matky Boží Panny Marie
Sobota 6. 1.	Třeboň	9.30 hod. - Slavnost Zjevení Páně (Tří králů)

HOSPIC SV. KLEOFÁŠE

Milí farníci,
v průběhu tohoto roku jsem vám postupně představovala, jak skrze jednotlivé služby našeho/vašeho hospice naplňujeme jeho poslání. S hrdoostí a ráda píš "vašeho", protože mnozí z vás nás podporují finančními příspěvky. Nejlepší forma je forma trvalého příkazu na částku, která nemusí být nikterak závratná. Důležité je, že jde o příjem, s kterým můžeme počítat. A především chci poděkovat za vaše modlitby, které nás nesou a posilují. Pomáhají nám udržovat si čistá a otevřená srdce a citlivě vnímat, že v rodinách, kam docházíme, sloužíme našemu Pánu podle jeho slov, která jsme slyšeli

minulou neděli: Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoliv jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.' (Mat 25,40). Svými modlitbami a dary máte i vy podíl na tomto zaslíbení. S radostí říkám: "Jedete v tom s námi!"

Radujme se společně z dobroty našeho Boha. Čeká nás požehnaná adventní doba přípravy na tajemství vtělení. Nesmírnost Boží lásky pochopit nemůžeme, ale můžeme se z ní radovat. Přeji vám všem, ať jsou tedy letošní Vánoce naplněné hlubokou radostí a údivem.

Za tým Hospicové péče sv. Kleofáše Irena Kalná

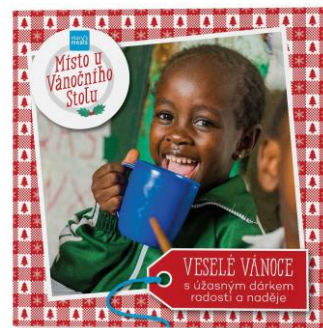
DARUJTE VZDĚLÁNÍ A NADĚJI

Darujte vzdělání a naději dětem z nejhudších zemí světa Dříve se u štědrovečerního stolu prostřelo místo navíc pro nečekaného hosta. Touto prastarou tradicí jsme dávali najevo, že neodmítneme pohostění žádné náhodné návštěvě, která zavítá k našemu prahu – pocestnému, tulákovu nebo žebrákovi. Doba se mění, a tak nám o Vánocích stěží zazvoní u dveří náhodný pocestný. Lidí, kteří potřebují naši společnou pomoc, je přitom na světě pořád mnoho. Nejzranitelnější z nich jsou děti. Nemůžeme je k našim svátečním tabulím fyzicky posadit, ale prostřednictvím Mary's Meals jim můžeme nabídnout jídlo, které je nakrmí po celý rok. Můžeme se společně pokusit co nejvíc vyvážit skutečnost plných stolů na jedné a prázdných žaludků na druhé straně světa.

Jménem bezmála 2,5 milionů dětí v nichž zůstává naděje živá díky jídlům, která pomáháte prostřednictvím Mary's Meals podávat, Vám přeji šťastné a požehnané Vánoce. Petra Burianová, ambasadorka hnutí Mary's Meals, výherkyně soutěže Peče celá země v roce 2020 a tvůrkyně pořadu Pečení na neděli.

Hnutí Mary's Meals pomáhá už téměř 2 a půl milionu dětem na celém světě a pomoc jednomu z nich na celý školní rok stojí jen 550 Kč. Vytvořme společně novou tradici a prostře u štědrovečerního stolu symbolický talíř, jímž nasytíme jednoho nebo i více školáků, kteří žijí v nejhudších zemích světa. Dáme jim tak jistotu, že hlad se do jejich života nevrátí, ale také šanci získat vzdělání a naději na lepší budoucnost. Místo u stolu prostřete zakoupením tištěného nebo elektronického poukazu na e-shopu Mary's Meals.

Více na www.MistoUVanocnihoStolu.cz.

Požehnané dny za Mary's Meals Veronika Miškaříková

ČAS ZTIŠENÍ – PUBLIKACE V ROCE MODLITBY 2024

Přesprší rok slavíme s celou církví Jubilejní rok. Taková událost vyžaduje přípravu, a proto papež František vyhlásil příští rok jako **Rok modlitby**.

Pastorační středisko při Biskupství českobudějovickém ve spolupráci s duchovními a jáhny naší diecéze připravilo jako dárek farníkům soubor denních rozjímání pro dobu adventní, vánoční, postní a velikonoční. Nazvali jsme ji Čas ztišení a chceme ji jednotlivým farníkům nabídnout několika způsoby. Výhradně pro ty zájemce, kteří nevyužívají internet, bude pro každý vikariát k dispozici 200 výtisků. Dále bude pro každý vikariát k dispozici 400 záložek, kde bude popsáno, na jakých mediích budou denní rozjímání zveřejňována (Farnost do kapsy, YouTube, Facebook, Spotify).

Otec Martin je už od Pastoračního střediska vyzvedl, tak ho o tištěnou formu požádejte. Pro ty, kteří mají raději

formu elektronickou si mohou do svého mobilu stáhnout aplikaci, která jim rozjímání bude každý den zveřejňovat. Jak na to? V mobilu si stáhněte aplikaci v Google Obchod Play (systém Android) nebo v App Store (systém iPhone, iPad). Dále postupujte touto cestou – **rozcestník** (tři čárky vlevo nahoře) – **nastavení aplikace** – **přidat farnost** – zadat název: **Pastorační středisko**. Když máte Pastorační středisko přidané, tak v položce **nastavení** označte notifikaci a **Rok modlitby** (obojí musí být označené červeně).

Po těchto krocích by vám mělo od 1. neděle adventní, tj. 3. 12. 2023, každé ráno v sedm hodin přijít jedno rozjímání. Jednotlivé texty si také můžete poslechnout jako podcast připravený Pastoračním střediskem na YouTubeProLidi.online a v aplikaci Spotify Pastorační středisko.

Za Pastorační středisko Martina Fürstová

HANA DROZDOVÁ: VODĚNKO MÁ MILÁ

Vážená redakce, v červnu letošního roku, při poutní cestě přes Beskydy na Turzovku, jsem se u studánky v Horní Lomné potkala s úžasnou paní Hankou, která působí přes 30 let jako turistická průvodkyně, mapuje a dává do národního registru studánky a skládá překrásné duchovní básně. Koncem srpna, na naše pozvání, navštívila Třeboň a dovolila mi se s Vámi o své básně podělit. Příští rok, koncem května, bychom rádi na faře uspořádali s paní Hankou přednášku právě o studánkách. Hana Drozdová (1954), zdravotní sestra, v roce 2016 založila studánkový oddíl MOP Prámínek při Národním registru pramenů a studánek v Praze a při Mladých ochráncích přírody v PRAZE. Oddíl je zapojen v projektu "Zachraňme studánky". Od dětství si váží: Boží lásky, Boží moudrosti, Božího milosrdenství, Boží milosti, Boží přírody.

Modlitba - voděnko má milá (2012)

Voděnko má milá, jsi velký dar pro nás.
Jsem ráda, že mohu s tebou sdílet,
předat přes tvé kapky milosrdenství,
lásku - světlo - pravdu - dobro...

Jak tlukot srdce, když vnímám
kapky vody dopadající do prostoru Boží přírody.
Voděnko má milá - láska přírody,
ať tvá kapka je poselstvím ke všem srdcím lidí,
poselstvím Boží lásky v celém tvém bytí.

Voděnko studená - láska přírody,
ovlažuješ nás každým okamžikem,
horkost nadějí a tužeb v nás.
Jak rozpoznat rozpolcenost v nás,
svěřit se do Božích rukou nejvyššího
a počkat - v nitru - tiše - sám.

Voděnko křišťálově průzračná,
v tobě se zrcadlí pravda poznání,
k tobě se ukláním a v pokoře sdílím s tebou,
k tobě vzdávám holt za tvoji jemnost
pramínek - potůčků - řek - moří - oceánů
moudrosti hladiny bytí Boží přírody.

Každá kapka v nás - i z nás - koloběh života,
láska nejvzácnější - nejmoudřejší - nejspravedlivější
láska - lásek.

Voděnko má milá,
napít jsem se přišla,
z dlaní Božích tvých i svých.
Přijmout tvé poselství,
které mě každodenně předáváš,
pro mou cestu životem - děkuji Ti Bože.

Jaroslava Hajnová

CYRIL MICHALICA: BOŽÍ VŮLE

Můj přítel a vrstevník, lidový básník Cyril Michalica z původně chorvatské jihomoravské obce Hlohovec u Břeclavi oslaví 6. prosince t.r. své 90. narozeniny. V posledních letech vydal dvě sbírky svých svých veršů, z nichž nyní vybíráme báseň, která nám na přelomu starého a nového roku doporučuje plně důvěřovat Boží vůli. Tu bychom se ve svých životech měli snažit plnit stále, abychom Bohu alespoň zčásti spláceli Jeho nezměrnou lásku k nám všem.

Boží vůle

Boží vůle je kolem nás,
stačí se jen dobře dívat.
Každým větrem zavanutím
projeví se vůle Boží.

Jestli vylíhne se ptáček,
nebo narodí se člověk,
je to jako zázrak Boží,
který člověk nepochopí.

Pokrok je to moc veliký,
když raketa k Marsu letí.
Venuše Mars ovlivnila,
k Zemi nám ho přiblížila.

Proto Pána v úctě mějme,
nad něj se nepovyšujme,
do rukou mu život svěřme
a rádi se všichni mějme.

Mnozí si to nechťejí
přiznat,
přírody prý je to případ.
Pravdu oni sice mají,
kde přírodu ale vzali?

Na oblohu pohlédnutí
to je zase důkaz další,
který dispečer to řídí,
že se planety nesrazí.

Astronom Mars sice vidí,
ale pohnout s ním neumí.
Což důkaz je zase další,
že je všechno v rukou
Božích.

Jan Květ

17. LISTOPAD – DEN BOJE ZA SVOBODU A DEMOKRACII

Ani v Třeboni jsme nezapomněli na 17. listopad, významný den naší novodobé historie, který se do ní ve 20. století zapsal hned dvakrát a pokaždé byl spojen s vysokoškolskými studenty. Nejen pro treboňské studenty, ale pro celou treboňskou „občanskou“ společnost, místní farníky a hosty z různých míst naší republiky sloužil v podvečer ve farním kostele mši svatou rektor Akademické duchovní správy ČVUT v Praze, otec Vladimír Slámečka. Hudební doprovod zajistila svérázná skupina „Svaté obrázky“ a prosby jménem celého shromáždění přednesla metodistická kazatelka sestra Mária Kunstová. Večer byl završen projekcí nesmírně působivého filmu Agnieszky Holland „Hranice“ v klubu „Třeboň 105“.

Fb Třeboň nemlčí, Helena Gráfová

Milí přátelé,

zdravím Vás na začátku nového pracovního týdne a rád bych se s Vámi podělil o několik myšlenek, které zazněly v Třeboni v pátek 17. listopadu, kde mi bylo ctí sloužit mši svatou jako výraz poděkování za dar svobody, který naše národy – Češi a Slováci – obdržely před 34 lety. A jak my katoličtí křesťané věříme, nemalou zásluhu na tom jistě měla přímluva sv. Anežky České, svatořečené jen několik dní před památným 17. listopadem. I proto jsem mši svatou sloužil z jejího svátku. Případné fotografie z akce si můžete prohlédnout na fb („Třeboň nemlčí“). Ale to jistě není to nejpodstatnější, byť bych i tímto chtěl poděkovat všem treboňským přátelům, kteří se o tuto akci zasloužili často s velkým osobním nasazením ... a teď k těm „myšlenkám“.

Listopad 1989 (a neměli bychom zapomenout na Listopad 1939 a tehdejší oběti z řad vysokoškolských studentů, jejichž o 50 let mladší kolegové stáli za tím „listopadem“, který už mnozí z nás pamatujeme) je počátkem naší novodobé svobody. Resp. můžeme říci, že Listopadem 1989 se otevřela asi dosud nejsvobodnější kapitola dějin naší země. Alespoň nás historici poučují, že dosud jsme takovou míru svobody ještě nikdy nezakoušeli. Pro nás katolické křesťany je Listopad 1989 neodmyslitelně spjat s kanonizací sv. Anežky České, která proběhla v Římě na počátku týdne, v neděli 12. listopadu 1989. Tisíce poutníků z Československa, pohnutá atmosféra, kterou umocnila i část přímého přenosu, který nabídla Československá televize. V těch listopadových dnech jsme se nejspíš domnívali, že pád socialismu, pád vedoucí úlohy strany v naší zemi, je všemi vítán: je pravda, že jsem tehdy neznal nikoho z mého okolí, kdo by nejásal; je ale také pravdou, že někteří kolegové na naší fakultě, kde jsem byl tehdy čerstvým doktorandem, v pondělí 20. listopadu vesele učili dál a cudně se tvářili, že se v pátek nic nestalo: báli se? Nebo tomu opravdu věřili a toužili, aby socialismu v naší zemi zvítězil? Třeba i za cenu toho, že se bude opakovat Srpen 1968? Těžko říct. Ale měli jsme si těchto lidí všimnout, měli jsme nejspíš brát v potaz, že mezi námi jsou a do budoucna jen tak nezmiznou; ba budou dělat všechno možné proto, aby svobodu v naší zemi destabilizovali, rozbili, zvrátili všechno do starých pořádků. To je jeden aspekt Listopadu 1989 a dnů následujících (možná poučení do dnešních dnů: všelijakých „Chcimírů“ i v našich křesťanských a kněžských řadách mezi námi pobíhá nebezpečně moc a mají za sebou profesionálně řízenou destabilizační strukturu Ruské federace, a my se taky tváříme, že jsou nezajímaví a vcelku neškodní, přičemž opak je pravdou. Jsou naopak velmi škodliví a v jistém slova smyslu je můžeme chápat jako jakousi virtuální ruskou zbraň, možná daleko nebezpečnější, než je tank nebo střela ...), zdaleka asi ne nejnebezpečnější.

Ten druhý aspekt byl a je zcela očekávatelný a přesto jsme v euforii dnů příštích na něj zapomněli, byť nám ho osvícení mužové a osvícené ženy připomínali, mezi nimi především první porevoluční prezident a „spiritus movens“ těchto dnů, prezident Havel. Politická, ekonomická, právní, strukturální proměna společnosti může být dílem několika měsíců. Svobodné volby, nový parlament, revize zákonů a tvorba nových, zrušení těch, které odporují přirozenému zákonu a lidským právům ... to se přece podařilo poměrně rychle. Ale neuvědomili jsme si, že za tím vším musí probíhat mravní obnova člověka, mravní proměna desetiletími komunistické vlády a indoktrinace zničeného národa (a nezapomeňme, že socialistické Československo stejně jako ostatní socialistické státy stálo na nemravnostech všeho druhu: kradlo se, lhalo se, podvádělo se ... nebylo možné se domnívat, že je-li národ vystaven čtyřiceti letům takové „formace“, bude schopen vstoupit z ničeho nic do svobody).

Rád připomínám svým studentům, kteří se narodili dlouho po Listopadu už „do svobody“, tuto myšlenku. A rád ji používám jako ilustraci starozákonního příběhu vysvobození Izraelitů z egyptské otrokářny. Kulisy jsou úplně stejné, byť izraelská pospolitost byla ze strany Egypta vystavena daleko většímu útlaku a represím, neváhám použít slova genocida. Ale také si tak nějak navykli žít v tomto otroctví: nakonec jim stačily hrnce plné masa, pórku a čočky, jak nás zpravuje starozákonní autor. A když byli Hospodinem vysvobozeni a pod vedením Mojžíšovým opouštěli Egypt, měli všichni pocit, že to nejhorší mají za sebou. Opouštěli zemi, kde mnohým z nich hrozila jistá smrt, a směřovali do své vlasti, do milované Palestiny, do svobody. Ze smrti k životu, z otroctví ke svobodě ... všichni víme, jak to dopadlo. Tahle cesta, kterou by normálně absolvovali za několik týdnů, maximálně měsíců, se protáhla na 40 let ... ukázalo se totiž, že Izraelité neumí žít ve svobodě, že jsou příliš nasáklí nesvobodou, že nedovedou převzít odpovědnost za svůj život, protože příliš dlouho byli otroky ... a tak museli všichni ti, kteří pamatovali egyptskou otrokářnu, zemřít. Do zaslíbené země, do „svobody“, už mohli vstoupit jen ti, kteří otrokářnu nepamatovali, kteří se narodili na poušti.

Souvislost s naší realitou je snad každému zřejmá (a s nadsázkou připomínám, že „čtyřicítka“ je v biblické symbolice doba formace, zrání, očišťování, a zdaleka nemusí znamenat reálný časový údaj, ke kterému bychom se měli upínat 😊). Obávám se, že v reálném světě bývá tenhle úsek mnohem delší ...) a netřeba ji vysvětlovat. V době socialismu jsme přišli nejen o víru, ale i o základní lidskou slušnost. Naučili jsme se lhát, podvádět, krást, věci řešit způsoby, které v civilizovaném světě vyvolávají přinejmenším údiv. Ba co víc: došli jsme k závěru, že tohle je norma, slušnost je naopak slabost. I proto si dodnes v našich postkomunistických končinách volíme politiky, kteří svoji kariéru na těchto „hodnotách“ zakládají. Babišovo „všeci kradnú“ je toho přece úsměvným, ale zároveň hrozivým důkazem. Slušnost, solidnost, poctivost, čestnost: hodnoty, které pro nebezpečně nemalou část naší společnosti jsou synonymy slabosti, zbabělosti, neúspěchu.

Ale nemluvme jen o těch, kteří jsou zastánci výše uvedených způsobů života. I ti ostatní, kteří se k těmto formám jistě nehlásí, jsou přece „postižení“: my všichni jsme postiženi. Ztratili jsme hodnoty, ztratili jsme hodnotové zakotvení,

neschopnosti žít odpovědně svůj život: to všechno v nás vyvolává pocit vlastní zbytečnosti a z toho plynoucí frustraci, často až zlobu, nenávisť vůči druhým, možná i ono často zmiňované rozdělení společnosti, které prostupuje celou společností, církev nevyjímaje. Vlastně odmítáme žít život ve svobodě, odmítáme za něj převzít odpovědnost, protože nás tomu nejen nikdo neučil, ale především proto, že život nad hrnci pilnými masa a pórku byl přece tak snadný, tak lákavý. Všechny svoje neúspěchy, svoji lenost, svá omezení jsme mohli v klidu hodit na druhé, na stát, na Stranu: nemohu studovat, nemohu podnikat, nemohu vstoupit do kláštera, protože stát mi to nedovoluje. Cítíte, jak je tahle výmluva lákavá a jak je snadné i dnes podlehnout jejímu svůdnému vábení? Možná že i tady je obliba konspirátorů všeho druhu: odmítáme si přiznat odpovědnost za vlastní zpackaný život, protože za něj mohou ti druzí: Evropská unie, NATO, USA ... Hledáme neustále viníky za to, co je jen a jen naší vinou, naším problémem. Hledáme (a bohužel pak i volíme, viz Slovensko) silné vůdce, lídry, kteří nám nabídnou jednoduchá řešení, kteří zase převezmou odpovědnost za naše životy, kteří všechno vyřeší a „bude líp“ (ANO, bude líp ... ta hesla jsou nejen marketingově geniální, ale jsou až s ďábelskou prohnalostí přesně cílena na tu skupinu voličů, která na tyhle slogany „slyší“). Ale především nás zbaví tíživého pocitu vlastní odpovědnosti, protože ač jsme tehdy na náměstích zpívali „vláda věcí tvých zase se k tobě navrátí“, ve skrytu duše jsme se toho „návratu“ báli.

Ale nedá se nic dělat: zodpovědnost je přece rodnou sestrou svobody a svobodu musíme umět žít. Svoboda není „cohcárna“, není život v absenci hodnot, ba právě naopak. Pro svobodu existuje spousta definic, ale všichni autoři – starověkými počínaje a současnými konče – se shodují, že skutečná svoboda je život v rámci mravních zákonů, principů, na kterých jediných může vyrůst zdravá, sebevědomá a svobodná lidská společnost, na kterých lze budovat skutečnou demokracii. Dnes dopoledne na Národní třídě to připomněl i pan prezident, když mluvil o „erozi“ demokracie, která ale zasahuje nejen naši společnost. Je erozí hodnot, je erozí pevného hodnotového zakotvení. Co s tím? My křesťané přece známe východisko a je velká škoda, že se ho nedokážeme nejen držet, ale že ho nedokážeme smysluplnou, přitažlivou a srozumitelnou formou nabídnout celé společnosti. Místo, abychom se v tom světě zraněném nesvorností, stali zářivým znamením Boží dobroty a lásky, stáváme se mnohdy partou zapšklých fanatiků, kteří nabízejí odpovědi na otázky, které si normální člověk neklade. Nebo v horším případě trávíme svoje síly nekonečnými diskusemi nad banalitami, které opravdu nepředstavují zásadní problémy dnešní společnosti.

Anežka žila v nepoměrně složitější době, než je ta naše. A přesto věděla, že člověk dosahuje vrcholu svého lidství jen tehdy, žije-li v souladu se svým určením, s vůlí svého Stvořitele. To určení je nejen časné, ale i věčné. Člověk je bytost, která – respektuje-li tyto zákony, jejichž není tvůrcem – dokáže dosáhnout nebývalých vrcholů, ale i přesně naopak. Nerespektuje-li je, klesá až na nejhlubší dno, je schopen činů, nad kterými žasnou i samotní čerti 😞. A to ještě Anežka neznala naše proslulé 20. století s jeho totalitními režimy a dvěma válkami, které si právem získali přídomek „světové“ a které odhalily bestialitu člověka, který se rozhodne žít svůj život bez Boha, nebo spíš Bohu navzdory. A tak se mi zdá, že všechny ty krize, o kterých se v naší době mluví (třeba krize ekologická) jsou především krizemi hodnotovými, nebo – chcete-li – krizemi morálními. Tím vůbec nechci zlehčovat řešení, která se nabízejí a která se snažíme realizovat, ale v posledku budou málo platná, nebudou-li probíhat na pozadí daleko důležitějších opatření, kterými jsou opatření morální. A ta morální opatření, resp. ta morální obroda národů, nemůže probíhat bez skutečného, autentického křesťanství. To má ale daleko do jeho mnoha podob, které vidíme praktikovat v současnosti nejen u nás. Je děsivou ironií doby, že křesťanství, potažmo především katolická církev, ale nejen ona (třeba ruské pravoslaví v jeho některých vysokých představitelích) je zneužíváno jako ideologické podbarvení nejrůznějších populistů, takže jsme svědky nebezpečných hnědo – černých souručenství, které tvář Kristova náboženství a jeho Nevěsty, církve, hrozivě znetvořují. To umožňuje nejenom vznik a růst jiných, většinou ezotericky podbarvených spiritualit, ale také stále víc a víc církev odcizuje většinové společnosti, která jí nejenom nerozumí, ale většinou proto i pohrdá. Jsme toho bohužel svědky nejen u nás, ale v Maďarsku, Polsku, Slovensku 😞. Církev zapletená do mocenských a ideologických bojů, církev v područí extrémně pravicových populistů, nabízejících snadná a nadto nábožensky podbarvená řešení, stává se velmi nehodnověrnou, ba odpornou ... i to je realita našich zemí 34 let po anežském Listopadu, když jsme si mysleli, že všechno půjde rychle a snadno ...

Svatá Anežko Česká, oroduj za nás!

P. S. Možná propadneme malomyslnosti a pocitu beznaděje: co já zmožu proti všem? To je další z falešných nástrah ďáblůvých: náš Pán nás přece ujišťuje, že jsme kvasem, solí ... a že kvasu je v těstě stejně jako soli strašně málo, a přece jeho absence či přítomnost má dalekosáhlé důsledky. Nebojme se: Ty i já můžeme v tom nejlepším smyslu „pohnout“ dějinami. Možná jsme důležitější, než si připouštíme. V souladu s nedělním evangeliem bych ještě připomněl pár drobností: každý z nás je povolán k odvážnému „podnikání“. Hřivny či talenty (jedná se o antické váhové jednotky) nejsou určeny k zakopání či ke schování v šátku do šuplete, ale k odvážnému rozmnožení. Z pěti deset, ze tří šest ... to je náš úkol. A nebojme se, jestli se zamažeme nebo to třeba i nezvládneme: nejhorší je přece nedělat nic. Nejhorší je bát se, a proto svůj život zabalit do šátku „jistot“, abych se náhodou neušpinil. Nebojte se žít svoje životy naplno ... a vyzískat z „talentů“, kterými vás Pán Bůh obdaril, maximum. A ujišťuji vás, že každému z nás Pán Bůh těch talentů dal hodně. A druhá věc: každý z nás má v tomto světě svoje exkluzivní poslání. Bůh s každým z nás počítá a věří nám, že toto poslání, ke kterému jsme vybaveni vším potřebným, naplníme. Musíme ale vnímat sebe i Pána jako spolupracovníky, jako přátele, jako partnery, musíme „pracovat“ v atmosféře vzájemné důvěry a lásky. Že se občas zalekneme velikosti úkolů, to je normální. Ale láska, podaná Boží rukou nám pomůže tyto nejistoty rychle zahnat a pokračovat v práci. Není ale náhodou, že poslední správce, který obdržel jedinou hřivnu, nazval pána tvrdým, přísným ... vůbec ho nemiloval, vůbec si ho nevážil, jen se ho bál. Měl o

něm vytvořený falešný obraz, a proto raději svoji hřivnu zakopal. Báł se žít ... a to je vždycky, za všech okolností, totální prohra.

A tak Vám všem, moji drazí, přeji, abyste se nebáli žít, abyste s hlavou vztyčenou šli do toho nejfantastičtějšího projektu, kterým je život. Nejste na to sami. On je, bude a zůstane s námi.

P. Ing. Mgr. Vladimír Slámečka, Ph.D., Fakulta elektrotechnická ČVUT v Praze, foto MK

KAREL SCHWARZENBERG

Náš nedávno zesnulý veřejný činitel, politik a především čestný člověk a věrný křesťan Karel Schwarzenberg vynikal také smyslem pro humor. Zde jsou toho dva příklady, které mohou i nemusí být pravdivé a oba svým obsahem i formou připomínají anekdoty. Svěbytný humor Karla Schwarzenberga však oba skvěle vystihují v každém případě:

1. I v době komunistické totality zůstala zdejší třeboňská hrobka rodiny Schwarzenbergů jejím majetkem. Někdy v 80. letech minulého století se stalo to, co se někdy přihodí předmětům vyrobeným z cínu, který se začne samovolně měnit z pevného kovu na prášek. Postižena tím byla i rakev s ostatky jednoho z členů schwarzenberského rodu, uložená v kryptě schwarzenberské hrobky. Karel Schwarzenberg tehdy přijel, aby se na místě se stavem rakve seznámil a zařídil pak její opravu. Po skončení inspekce rakve a celé krypty pozval prý tehdejší kastelán Karla Schwarzenberga k návštěvě třeboňského zámku. Ten pozvání přijal a s uspokojením zjistil, že interiér i exteriér zámku jsou v pořádku. Před rozloučením ho kastelán požádal, aby se zapsal do zámecké návštěvní knihy. Odpověď kastelána nejspíše velice překvapila. Byla však logická, neboť zněla: "Proč bych se měl zapisovat do knihy návštěvníků? Vy, když přijдете z práce domů, se zapisujete do návštěvní knihy?"

2. Když byl naším ministrem zahraničí v letech 2007 až 2009, probíhalo vleklé a nakonec bohužel neúspěšné vyjednávání o zřízení americké protiraketové radarové základny na území ČR v Brdech. Základna měla být součástí systému včasného varování zemí NATO (tedy i naší země) před nenadálým útokem ze vzduchu, ať by přicházel z jakékoli strany. To se nelíbilo vládcům současného Ruska. Velvyslanec Ruské federace v Praze se proto ohlásil u našeho ministra zahraničí Karla Schwarzenberga, aby ho před zřízením základny na území ČR varoval. Prý by narušilo rovnováhu sil v Evropě, neboť Rusko u nás obdobnou základnu nemá. Karel Schwarzenberg však okamžitě odpověděl: "Vždyť vy tady u nás už svoji základnu máte, tak jaképak narušení rovnováhy?" Překvapený velvyslanec se zmohl pouze na otázku: "Jakou základnu máte na mysli? nerozumím vám." Schwarzenbergova odpověď zněla: "No přece Karlovy Vary!"

Vysvětlení pro ty, kdo si události té doby nepamatují, anebo o nich nevědí: Karlovy Vary v té době byly plné ruských turistů a lázeňských hostů, a také mnoho hotelů, penzionů, lázeňských domů a obchodů mělo ruské majitele. Své podhoubí tam měla i ruská mafie. Na ulicích lázeňské čtvrti bylo slyšet ruštinu téměř na každém kroku. Obchody, restaurace a další podniky a zařízení se tomu přizpůsobovaly dvojjazyčnými označeními svých provozoven, v nichž ruština někdy byla dokonce na prvním místě. Ta doba nyní našťástí snad spěje ke svému konci.

Jan Květ, foto Marie Košinová

Z TŘEBOŇSKÉ PERIFÉRIE

Již v loňském roce jsem se během procházky s naším psem seznámila s bezdomovcem Vaškem Káňou, který rád sedával u Zlaté stoky na lavičce za jakéhokoliv počasí. Vždy jsme prohodili pár slov. Občas se u něho zastavili i známí, kteří si s ním vypili pivo, nebo si dali společně cigárko. Snažila jsem se mu poněkud jednostrannou, každodenní dietu (Braník v plastu) zpestřovat polévkami a svačinami. Také jsem se pokusila ošetřit hlubší, hnísavou odřeninu na prstech ruky, kterou si přivodil při pádu z kola.

Minulý rok přespával u jednoho z blízkých rybníků pod rybářskou pramicí, když byla zima doporučovali jsme mu s manželem pobyt v azylovém domě v Českých Budějovicích nebo v Jindřichově Hradci. Jenže on z Třeboně za žádnou cenu nechtěl odejít, i když by to bylo jen dočasné... Svým způsobem jsme obdivovali jeho odolnost a houževnatost. Na podzim nám

svěřil, že našel lepší bydlení, a sice chatrč o samotě nedaleko města. To nás zprvu potěšilo, protože jsme si představovali, že už nebude tolik trpět zimou. Ale nebylo tomu tak docela...

V lednu si Václav postěžoval, že mu před Vánocemi omrzly prsty u jedné nohy a necítí je. Nabídl jsem se, že mu zajistím ošetření u lékaře, ale bohužel nenechal se přesvědčit. Řešila jsem to přes charitu a na sociálce v Třeboni, ale dozvěděla jsem se, že je to jeho rozhodnutí, a pokud je pan Václav svéprávný, že mu nemohou pomoci, když sám nechce. Tehdy jsem se rozhodla, že se podívám na internet, jak se ošetřují omrzliny a Vaškovi jsem nabídla, že mu zkusím nohy ošetřit jako tehdy prsty u ruky. Bohužel jsem se zhrzla, neboť prsty u nohou již byly zčernalé, nedalo se již nic dělat, než zavolat sanitku! Jenže Vašek v žádném případě nechtěl do nemocnice! Pochopili jsme s manželem, že k jeho záchraně bude nutné podniknout více než přemlouvání, jelikož mu odumírala tkáň u nohou a hrozila mu celková sepse. Bylo potřeba rychle jednat. Paní MUDr. Jana Tichá mu zajistila antibiotika a byla ochotná i v terénu a v zimě ho ošetřovat, ale to již nestačilo. Opět bylo nutné zajít na sociálku a díky tomu, že jsem vyfotila zasažené nohy Václava a fotky ukázala, tak hodné pracovnice poznaly závažnost jeho zdravotního stavu. Okamžitě požádaly naše policisty, kteří se vydali ke Zlaté stoce, aby ho přesvědčili, že se musí nechat ošetřit v nemocnici. Nakonec se jim podařilo Václava přimět k neodkladné cestě sanitkou do Jindřichova Hradce, kde už nebylo možné nohy zachránit, ale život ano!

Dnes je Václav ubytován v Sociálním zařízení Pohoda v Javorníku u Prachatic. Pokud Vaška znáte, prosím zavolejte mu, můžete ho i navštívit, protože se mu po Třeboni, a zvláště po vás, kdo jste ho znali, moc stýská...

Děkuji, Simona Šimková

PODĚKOVÁNÍ

V září letošního roku se děti z naší farnosti zúčastnily Božího dne v Českých Budějovicích. Touto formou chceme poděkovat.

Za dlouhá léta péče o brilickou kapličku bychom chtěli srdečně poděkovat paní Pavelcové.

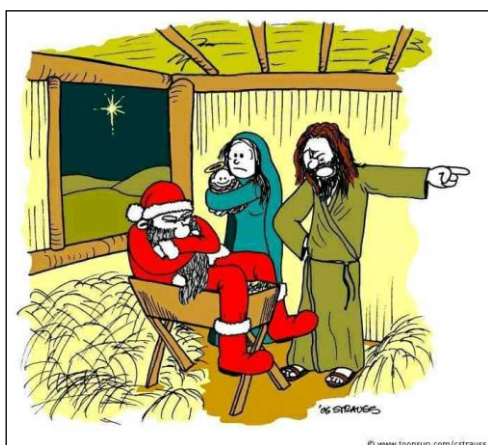
Vaňková, Brilice

OKOLO TŘEBONĚ 2024

Multižánrový festival Okolo Třeboně připravuje v Třeboni na příští rok opět zajímavý program. Těšit se můžeme na Divadlo Jára Cimrmana, Radůzu, Miloše Knora, Nezmarny, Asonanci, Bárku & Štěpána Kojana, Pavla Šporela, Mrakoplaš, Spolektiv, Jarret, Václava Hudečka a mnoho dalších. Program 2024 se právě tvoří a bude zveřejněn začátkem prosince na stránkách www.okolotrebone.cz, kde také bude hned možnost zakoupit si vstupenky. Jste srdečně zváni.

Pavel Barnáš

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

Ptá se Kudlanka nábožná Jetele: "Hele Jetele, pověz, proč se nemodlíš?"
Jetel smutně zašeptá: "Víš Kudlanko, já nechci být spasen."

Tři kamarádi přišli k nebeské bráně a svatý Petr se jich ptá, co by nejraději slyšeli od svých příbuzných na pohřbu:

První: "Já bych chtěl slyšet, že jsem byl skvělý doktor a dobrý otec rodiny."

Druhý: "Já bych chtěl slyšet, že jsem byl úžasný manžel a že jsem jako policista zachránil životy mnoha lidí."

Třetí: "Tak to já bych chtěl slyšet: Podívejte, vždyť on se hýbe!"

Vydává Římskokatolická farnost Třeboň, Husova 142/II, 379 01 Třeboň - pro vnitřní potřebu

Kontakt na duchovního správce: P. Mgr. Martin Bětuňák; tel. 605 446 007

<https://trebon.farnost.cz>

Kontakt do redakce: Ing. Marie Košinová; 1kosinova@seznam.cz

(Právo na úpravu a krácení příspěvků vyhrazeno)

Výrobní náklady jednoho výtisku činí 10 Kč.